

Broj: X-KR-07/431

Sarajevo, 29.04.2008. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine. Odjel I za ratne zločine, u vijeću sastavljenom od sudija Davorina Jukića, kao predsjednika vijeća, te sudija Lars Folke Bjur Nystrom-a i Patricia-e Whalen, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Melike Bušatlić u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Suada Kapića, zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačka a) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ BiH) u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH, povodom optužnice Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj KT-RZ-225/07 od 16.10.2007. potvrđene dana 19.10.2007. godine, nakon održanog glavnog pretresa, sa kojeg je dijelom bila isključena javnost, u prisutnosti optuženog Suada Kapića, njegovog branioca., advokata Senada Krehe i tužioca Tužilaštva BiH, Milorada Barašina. dana 24.04.2008. godine donio je, a dana 29.04.2008. godine javno objavio slijedeću

P R E S U D U

OPTUŽENI:

KAPIĆ SUAD, zv. „Hodža“, sin Muje i majke Rasime, rođene Huskić, rođen 31.07.1975.godine u Cazinu. JMB „,,“, nastanjen u ... na adresi ..., „,,“, državljanin „,,“, pčelar, pismen, sa završenom Višom ekonomskom školom, oženjen, otac dvoje malodobne djece, vojsku služio 1994. godine u RNC Koprivna, desetar, bez odlikovanja, neosuđivan, ne vodi se drugi krivični postupak, srednjeg imovnog stanja,

Na osnovu odredbe člana 284. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP BiH).

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

Da je,

Za vrijeme ratnog stanja u BiH, kao pripadnik 3. bataljona 517. (oslobodilačke) cazinske brigade 5. Korpusa, Armije Republike Bosne i Hercegovine, na području općine Sanski Most, u okviru vojne operacije „Sana 95“ u septembru 1995. godine, postupao suprotno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava, članu 3. stav 1. i stav 2. tačka a), članu 4., 5. i članu 13. III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, te suprotno članu 4. tačka 2. Dopusnog Protokola II uz Ženevske konvencije o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba od 12.08.1949. godine, i to tako što je:

Dana 18.09.1995. godine, u ranim jutarnjim satima, u rejonu sela Dabar, općina Sanski Most, kao pripadnik 3. bataljona 517. (oslobodilačke) cazinske brigade 5. Korpusa Armije RBiH, u borbama sa pripadnicima VRS. a kojoj je pripadala i 6. sanska brigada i civilna policija SJB Sanski Most, zajedno sa drugim pripadnicima 517. brigade 5. korpusa Armije RBiH učestvovao u zarobljavanju **Čuković Duška**, sin Rajka, rođen 12.04.1958. godine u

D. Kozici - općina Sanski Most. **Stupar Dragana**, sin Miloša, rođen 26.04.1972. godine u Sanskom Mostu, i **Mudrinić Radovana**, sin Milana, rođen 27.05.1969. godine u selu Dabar - općina Sanski Most, **Šućur Gorana**, sin Mirka, rođen 18.11.1971. godine u D. Kozici - općina Sanski Most, **Mastikosa Milovana**, sin Dušana, rođen 14.06.1974. godine u Sanskom Mostu i **Đukić Slavišu**, sin Boška, rođen 05.10.1974. godine u Kljevcima -općina Sanski Most, iste razoružali, a zatim po dvojicu povezali konopcem za čišćenje puške, tako da su zajedno bili vezani Stupar Dragan i Mastikosa Milovan, Čuković Duško i Mudrinić Radovan, Đukić Slaviša i Šućur Goran, nakon čega su ih tako povezane povelili prema obližnjem brdu Mrežnica, dok su pripadnici Armije RBiH međusobno govorili da trebaju zvati izvjesnog „Hodžu“, da bi nakon kraćeg vremena zajedno sa još pet do Šest NN vojnika, pripadnika 517. brigade 5. korpusa Armije RBiH, došao Suad Kapić zv. „Hodža“, te prišao Đukić Slaviši, stavio mu nož pod vrat, a zatim isti vratio u kožnu futrolu za pojasom, pri tome rekavši „po Kur'anu je grijeh zaklati, ali ne i ubiti“, a potom izdao naredbu da zarobljeni ustanu, pošto su prethodno bili u klečećem položaju i zajedno sa još nekoliko pripadnika Armije RBiH premjestio ih na drugu lokaciju, oko 20-tak metara dalje uz brdo Mrežnica, naredio im da kleknu u liniju, okrenuti leđima prema njemu i drugim pripadnicima Armije RBiH, što su isti i učinili, i to na način da su kleknuli vezani po dvojica na udaljenosti od oko dva do tri metra jedni od drugih, tako da su se Stupar Dragan i Mastikosa Milovan nalazili zadnji u redu, nakon čega je pored njih naišao stariji vojnik, oko 50 godina starosti, koji je nosio hljeb i vojničke posude za hranu, tzv. „manjirke“, koji je nakon što je nekoga od prisutnih pripadnika Armije RBiH pitao „jeste li ih nahranili“, svakome od zarobljenih stavio po komad hljeba u usta, a nakon što je isti vojnik otišao nastupila je tišina koja je trajala 1 do 2 minute, nakon čega je Suad Kapić zv. „Hodža“, znajući da se radi o ratnim zarobljenicima, u namjeri da ih liši života, iz automatske puške ispalio rafal i neposredno nakon toga još jedan metak, uslijed čega su na zemlju pali lišeni života, Šućur Goran, Đukić Slaviša i Čuković Duško, dok su zarobljeni Stupar Dragan i Mastikosa Milovan ostali klečati, a teško ranjeni Mudrinić Radovan, još uvijek klečeći „krkljajući“ davao znakove života, poslije čega je neko od prisutnih pripadnika Armije RBiH rekao „probij tog debelog, izgleda da se dobro najeo krmetine;“, nakon čega je Kapić Suad zv. „Hodža“ naredio NN vojniku do sebe da dokrajči Mudrinić Radovana, što je isti učinio, ispalivši u njega još jedan metak, a neposredno nakon toga Kapić Suad zv. „Hodža“ je u razgovoru preko radio veze rekao „mali pokušaj bjekstva, ali je spriječen“, a nakon kraćeg vremena na lice mjesta je došao Hadžalić Hasan zvani „Haroi“, komandir izviđačko-diverzantskog voda 517. brigade 5. korpusa Armije RBiH „Apači“, zajedno sa „S2“ i drugim pripadnicima IDV „Apači“. koji su preživjele Stupar Dragana i Mastikosu Milovana, nakon što su im prethodno prerezali konopac kojim su bili vezani, povelili sa sobom, i oko 24 sata nakon toga predali vojnoj policiji 5. korpusa Armije RBiH, a tijela ubijenih Šućur Gorana, Đukić Slaviše, Čuković Duška i Mudrinić Radovana su nekoliko dana nakon opisanog događaja, na istom lokalitetu pronađena.

Dakle,

Za vrijeme ratnog stanja u BiH, kršeći pravila međunarodnog humanitarnog prava, lišio života četiri ratna zarobljenika.

Čime bi počinio krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačka a) KZ BiH u vezi sa članom 180. stav 1. istog Zakona.

Na osnovu člana 189. stav I. ZKP BiH troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Na osnovu člana 198. stav 3. ZKP BiH oštećeni Čuković Rajko, Šućur Mirko i Mudrinić Ljiljana, sa postavljenim imovinsko - pravnim zahtjevom, te oštećeni sa eventualnim imovinsko-pravnim zahtjevom se upućuju na parnicu.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj KT-RZ-225/07 od 16.10.2007. godine, potvrđenom dana 19.10.2007. godine. Kapić Suad optužen je daje. radnjama opisanim u tački I. optužnice počinio krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačka a) KZ BiH, a u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH.

Optuženi Kapić Suad se izjasnio da nije kriv za krivično djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret.

Tužilac je proveo sljedeće dokaze:

Po prijedlogu Tužilaštva BiH u svojstvu svjedoka saslušani su: Sović Izet, Majetić Mesud. Žunić Hase. Handanagić Ćazim, Rekić Ale, Hozdić Amir. Nadarević Ibrahim. Hadžalić Hasan, Šolaja Mile. Mudrinić Ljiljana, Stupar Dragan, Mastikosa Milovan, zaštićeni svjedoci S1 i S2, Šućur Mirko i Čuković Rajko.

Nadalje je, u toku glavnog pretresa, sud izvršio uvid u sljedeće dokaze koji su na prijedlog Tužilaštva BiH uvedeni kao materijalni dokazi: Zapisnik o saslušanju svjedoka Izeta Sovića broj KTN-RZ-66/07 od 10.09.2007. godine (T-1); Zapisnik o saslušanju svjedoka Mesuda Majetića broj KTN-RZ-66/07 od 11.09.2007. godine (T-2); Zapisnik o saslušanju svjedoka Ćazima Handanagića broj KTN-RZ-66/07 od 07.09.2007. godine (T-3); Shema 517. brigada V. korpusa Armije BiH (T-4); Zapisnik o saslušanju svjedoka Ibrahima Nadarevića broj KT-RZ-225/07 od 11.10.2007. godine (T-5); Zapisnik o saslušanju svjedoka Hasana Hadžalića broj KTN-RZ-66/07 od 10.09.2007. godine (T-6); Zapisnik o saslušanju svjedoka S1 broj KTN-RZ-66/07 od 07.09.2007. godine (T-7); Zapisnik o saslušanju svjedoka S2 broj KTN-RZ-66/07 od 10.09.2007. godine (T-8); Informacije i dokumentacije o ubijenim pripadnicima VRS broj 789-1/2007 od 01.10.2007. godine (T-9); Izvod iz kaznene evidencije broj 05-1/07-2-04-3-809/07 od 26.09.2007. godine (T-10); Dopis Kantonalnog ministarstva za pitanje boraca i ratnih vojnih invalida, Odjeljenje u Cazinu, broj 12/6-41-2967/07 od 28.09.2007. godine (T-11); Rješenje Kantonalnog ministarstva za pitanje boraca i ratnih vojnih invalida, Odjeljenje u Cazinu, broj UPI-12/6-41-21/07 od 10.01.2007. godine (T-12); CIPS evidencija na ime Kapić Suad (T-13); Odluka o proglašenju ratnog stanja, Službeni list R BiH br. 7, od 20.06.1992. godine (T-14); Spisak boraca koji se upućuju na izvršenje od 06.09/95. (T-15); Borci koji se upućuju na izvršenje b/z, Armija BiH, 517. Obr, 3.osl.bataljon od 10.09.1995. godine (T-16); Spisak pripadnika 517. oslobodilačke brigade (T-17); Zapovjest za napad Op.broj 01-1/352-327, strogo povjerljivo, „Sana“ od 17.08.1995. godine, tekstualno - tebelarni dio plana operacije „Sana“. Grupisanje snaga 18089501, (T-18); Borbeno naređenje [Op.br.](#) 02/271-12 od 12.09.1995. godine (T-19); Analiza izvršenja b/z, broj 02/497-2 od 13.10.1995. godine (T-20); Analiza operacije „Sana“ - Izvještaj str.pov. broj 02/3019-1 od 03.12.1995. godine (T-21); Izvod iz matične knjige umrlih broj 202-100/07 od 11.10.2007. godine na ime Šućur Goran (T-22); Izvod iz

matične knjige umrlih broj 05-13-3-1/07 od 11.10.2007. godine na ime Čuković Duško (T-23); Izvod iz matične knjige umrlih broj 05-13-3-1/07 od 11.10.2007. godine na ime Mudrinić Radovan (T-24); Izvod iz matične knjige umrlih broj 05-13-3-1/07 od 11.10.2007. godine na ime Đukić Slaviša (T-25).

Odbrana optuženog je izvela slijedeće dokaze:

U svojstvu svjedoka saslušani su: Amir Dupanović, Beganović Arif, Porić Firhad, Stupar Dragan i Begić Safet.

Na prijedlog odbrane, uvedeni kao materijalni dokazi, uvedeni su: Zapisnik o saslušanju svjedoka Amira Dupanovića broj KTN-RZ-66/07 od 06.09.2007. godine (0-1); Zapisnik o saslušanju svjedoka Amira Hozdića broj KTN-RZ-66/07 od 18.09.2007. godine (0-2); Zapisnik o saslušanju svjedoka Aleta Rekića broj KTN-RZ-66/07 od 18.09.2007. godine (0-3); Zapisnik o saslušanju svjedoka Haseta Žunića broj KT-RZ-117/07 i KTN-RZ-66/07 od 06.09.2007. godine (0-4); Zapisnik o saslušanju svjedoka Miteta Šolaje broj KT-RZ-225/07 od 16.10.2007. godine (0-5); Zapisnik o saslušanju svjedoka Ljiljane Mudrinić broj KT-RZ-225/07 od 10.10.2007. godine (0-6); Zapisnik o saslušanju svjedoka Milovana Mastikose broj KT-RZ-117/07 od 17.04.2007. godine (0-7); Zapisnik o uzimanju izjave od svjedoka Stupar Dragan broj 10-02/2-656/05 od 11.11.2005. godine (0-8); Zapisnik o saslušanju svjedoka Dragana Stupara broj KT-RZ-117/07 i KT-RZ-30/05 od 17.04.2007. godine (0-9); Zapisnik o saslušanju svjedoka Šućur Mirka broj KT-RZ-225/07 od 11.10.2007. godine (0-10); Zapisnik o saslušanju svjedoka Čuković Rajka broj KT-RZ-225/07 od 04.10.2007. godine (0-11); dvije fotografije optuženog Kapić Suada (0-12); Nalaz, ocjena i mišljenje broj 06/96-9595/95 od 28.11.1995. godine (0-13); preslik web stranice B1RN BiH od 25.02.2008. godine (0-14); „cazinetarhiva“, sedmično izdanje novosti, 19.01.2008.-25.01.2008., broj 109, godina 4, 26.01.2008. godine (0-15); pregled promjena na personalnim podacima, 5. korpus (0-16).

U smislu odredbe člana 261. stav 2. tačka e) ZKP BiH, sud je proveo dokaz dodatnim saslušanjem svjedoka Hadžalić Hasana i zaštićenog svjedoka S1.

Procesne odluke

Na osnovu člana 235. ZKP-a BiH Sud je dana 14.02.2008. i 21.02.2008. godine, nakon saslušanja stranaka, te uz saglasnost stranaka i branioca, isključio javnost sa dijela glavnog pretresa radi razmatranja Prijedloga Tužilaštva BiH za određivanje dodatnih mjera zaštite svjedocima, jer je to po ocjeni vijeća bilo potrebno radi zaštite interesa zaštićenih svjedoka. Rješavajući sudije za prethodni postupak broj X-KRN-07/431 od 21.09.2007. godine, određene su mjere zaštite svjedocima, tako što su lični podaci o svjedocima ostali povjerljivi u toku istrage i po podizanju optužnice, te su svjedocima dodijeljeni pseudonimi S1 i S2, uz obavezu tužilaštva da obznani odbrani ime i prezime svjedoka najmanje 30 dana prije svjedočenja na glavnom pretresu. Dana 14.02.2008. godine, sud je razmotrio prijedlog u odnosu na svjedoka S1, te dana 21.02.2008. godine u odnosu na svjedoka S2, te našao da su u konkretnom slučaju potrebne i dodatne mjere zaštite tokom svjedočenja na glavnom pretresu. Naime, sud je cijenio činjenicu da su ovi svjedoci pripadnici iste vojne jedinice kao i optuženi, te da žive na području gdje žive i svjedoci ili saučesnici i pomagači. U toku postupka svjedocima S1 i S2, omogućeno je svjedočenje iz odvojene prostorije uz korištenje

elektronskog uređaja za promjenu glasa i slike. Navedeni svjedoci su upoznati sa predloženim i određenim dodatnim mjerama zaštite, sa kojima su saglasni, te sud nalazi da upravo određene mjere predstavljaju adekvatne mjere zaštite, te da se svrha zaštite svjedoka S1 i S2 može postići primjenom istih.

Primjena materijalnog krivičnog zakona

Sud je utvrdio da je tužilac činjenične navode iz optužnice pravilno kvalifikovao kao krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. stav 1. tačka a) KZ BiH u vezi sa članom 180. stav 1. istog Zakona, te je optuženog u nedostatku dokaza oslobodio od optužbe.

Dakle prihvatajući pravnu kvalifikaciju iz optužnice Sud nalazi potrebnim ukazati na relevantnost načela zakonitosti i načelo vremenskog važenja krivičnog zakona s obzirom na vrijeme izvršenja krivičnog djela i materijalnog zakona na snazi u to vrijeme.

Član 3. KZ BiH (načelo zakonitosti: nullum crimen et m/la poena sine lege) propisuje da se "krivična djela i krivične sankcije propisuju samo zakonom", te da "nikome ne može biti izrečena kazna za djelo koje, prije nego Stoje učinjeno, nije bilo zakonom ili međunarodnim pravom propisano kao krivično djelo i za koje zakonom nije bila propisana kazna."

Sa druge strane, član 4. KZ BiH (načelo vremenskog važenja krivičnog zakona) propisuje da se "na učinitelja krivičnog djela primjenjuje zakon koji je bio na snazi u vrijeme učinjenja krivičnog djela", te da "ako se poslije učinjenja krivičnog djela jednom ili više puta izmijeni zakon, primijenit će se zakon koji je blaži za učinitelja".

Načelo zakonitosti propisano je i Evropskom konvencijom o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP) koja prema članu 2. stav 2. Ustava BiH ima prioritet nad svim domaćim zakonima BiH. Član 7. stav 1. EKLJP glasi: "Niko se ne može smatrati krivim za krivično djelo nastalo činjenjem ili nečinjenjem koje nije predstavljalo krivično djelo u vrijeme izvršenja, prema domaćem ili međunarodnom pravu. Isto tako, izrečena kazna neće biti teža od one koja se primjenjivala u vrijeme izvršenja krivičnog djela". Ovom odredbom se zabranjuje izricanje teže kazne u odnosu na kaznu koja se primjenjivala u vrijeme izvršenja, ali se ne propisuje obavezna primjene zakona koji je blaži po izvršioca krivičnog djela. Međutim, član 7. stav 2. EKLJP određuje da: "Ovaj član ne utječe na suđenje ili kažnjavanje bilo koje osobe koja je kriva za Činjenje ili nečinjenje, ako je to djelo u vrijeme izvršenja predstavljalo krivično djelo prema općim pravnim načelima koje priznaju civilizirani narodi".

Isto tako, član 15. stav 1. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima (u daljem tekstu: Međunarodni pakt) propisuje da: "Niko ne može biti proglašen krivim za krivično djelo počinjeno činom ili propustom, koje u vrijeme počinjenja nije predstavljalo krivično djelo prema domaćem i međunarodnom pravu. Isto tako ne može se izreći teža kazna za počinjeno krivično djelo od kazne koja se mogla izreći u trenutku kada je krivično djelo počinjeno. Ukoliko ..nakon što je djelo počinjeno, zakonskom odredbom bude predviđena primjena blaže kazne, počinitelj će se time koristiti". Međutim, član 15. stav 2. Međunarodnog pakta propisuje da "Ništa u ovom članu ne dovodi u pitanje sudski postupak i kažnjavanje bilo koje osobe zbog djela ili propusta koji je u vrijeme počinjenja predstavljao krivično djelo po opštim pravnim načelima koja priznaje zajednica naroda".

Na kraju, član 4. (a) KZ BiH propisuje da „Članovi 3. i 4. ovog zakona ne sprečavaju sudenje ili kažnjavanje bilo kojeg lica za bilo koje činj enje ili nečinjenje koje je u vrijeme kada je počinjeno predstavljalo krivično djelo u skladu s općim načelima međunarodnog prava”.

Općenito, član 4. (a) KZ BiH odnosi se na „opća načela međunarodnog prava”. Član 7. stav 2. EKLJP odnosi se na „opća pravna načela koja priznaju civilizirani narodi”, a član 15. stav 2. Međunarodnog pakta na “opća pravna načela koje priznaje zajednica naroda”. Pošto ni međunarodno pravo, ni EKLJP, niti Međunarodni pakt ne poznaju termin istovjetan terminu koji koristi član 4. (a) KZ BiH, upotrijebljena fraza je kombinacija načela međunarodnog prava” koje priznaju Generalna skupština UN i Komisija za međunarodno pravo sa jedne strane, te “opća načela prava priznata od strane zajednice naroda” koja su priznata Statutom Međunarodnog suda pravde i članom 7. stav 2. EKLJP i člana 15. stav 2 Međunarodnog pakta, sa druge strane.

U stvari, članom 4. (a) KZ BiH eksplicitno se usvaja odredba člana 7. stav 2. EKLJP koja omogućava znatno odstupanje od načela iz člana 3. i člana 4. KZ BiH, kao i odstupanje od obavezne primjene blažeg zakona u postupcima koji se vode za krivična djela prema međunarodnom pravu. Što je upravo slučaj u postupku protiv optuženog zato što je to upravo krivično djelo koje uključuje povredu međunarodnog prava. Ovo je stav koji je Sud BiH zauzeo u svojoj dosadašnjoj praksi.¹

Član 175. KZ BiH propisuje Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika, koje krivično djelo je u kritičnom periodu bilo propisano u članu 143. Preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, koji zakon je tada bio na snazi u Bosni i Hercegovini. Činjenica da se krivična djela propisana članom 175. KZ BiH mogu naći i u članu 143. stav 1. KZ SFRJ dozvoljava zaključak daje krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika bio propisan zakonom.

Također, kako se vidi iz ovih odredbi, zapriječena kazna koju predviđa član 175. KZ BiH je definitivno blaža od smrtne kazne koju predviđa član 143. KZ SFRJ i koja je bila na snazi u vrijeme kada je krivično djelo počinjeno. Što se tiče člana 7. stav 1. EKLJP, Sud konstatuje da je primjena člana 4. (a) i dalje opravdana, te da zadovoljava načelo vremenskog važenja krivičnog zakona, ili drugim riječima, primjenu „blažeg zakona za počinitelja”. Odbrana u ovom predmetu nije osporava primjenu materijalnog zakona, na način kako je to optužba pravno kvalifikovala u optužnici.

Bitni elementi bića krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret su postojanje oruženog sukoba i kršenje pravila međunarodnog prava od strane optuženog, te činjenje od strane optuženog radnji ili propusta suprotnih međunarodnom pravu prema ratnim zarobljenicima, odnosno postojanje jedne od inkriminisanih radnji predviđenih tačkama od a) do c) člana 175.KZBIH.

Ocjena izvedenih dokaza

---

¹ Presuda Odjela I Apelacionog odjeljenja Suda BiH izrečeni protiv Abduladhima Maktoufa. br. KPZ 32/05 od 04.04.2006. godine čiju je žalbu protiv ove presude odbio Ustavni sud BiH dana 30.03.2007. godine.: Presuda Odjela I Suda BiH izrečena protiv Dragoja Paumvlča. broj S-KR-05/16: Presuda Odjela I Suda BiH izrečena protiv Radovana Stankovića. broj S-KR-05/70: Presuda Odjela I Suda BiH izrečena protiv Nikole Andruna, broj A-KR-05/42; Nikola Kovačević broj X-KR-05/40

Nakon što je savjesno ocijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi s ostalim dokazima, sud je odluku kao u uzreci donio iz razloga koji slijede. Nesumnjivo je da je u kritičnom periodu postojalo ratno stanje što je dokazano Odlukom Predsjedništva RBiH o proglašenju ratnog stanja od 20.06.1992.godine, što predstavlja dokaz T-14, a što je i potkrijepljeno iskazima saslušanih svjedoka. Također iz provedenih dokaza nesumnjivo proizilazi da je optuženi Kapić Suad bio pripadnik Armiji RBiH, 5.korpusa, 517. oslobodilačke (cazinske) brigade, 3.bataljona, na što ukazuje dokaz br. T-17 - spisak 5.korpusa 517.oslobodilačke (cazinske) brigade, označen strogo pov., pod brojem 1183, a i dokaz br. T-15 - spisak boraca koji se upućuju na izvršenje borbenog zadatka 06.09.1995. godine (isti se pominje kao pripadnik posade "Karl Gustav" iz 517. Oslobodilačke brigade, a što potvrđuje i dokaz br.T-16 - spisak boraca 517. Oslobodilačke brigade 3. bataljona koji se upućuju na izvršenje borbenog zadatka od 10.09.1995.godine, gdje se pod brojem 63 navodi ime Kapić Suad. Navedenu činjenicu ni odbrana nije osporava tokom dokaznog postupka, a ista je potvrđena i iskazima saslušanih svjedoka.

Međutim, sudu nije predočen niti jedan dokaz iz kojeg bi proizilazilo da je optuženi učestvovao u zarobljavanju Čuković Duška, Stupar Dragana, Mudrinić Radovana, Šućur Gorana, Mastikosa Milovana i Đukić Slavišć. Čak šta više, iz iskaza svjedoka preživjelih Mastikosa Milovana i Stupar Dragana proizilazi da je nakon njihovog zarobljavanja došlo lice koje su oslovljavali nadimkom „Hodža”, odnosno da to lice nije bilo u grupi vojnika koji su ih zarobili.

Saslušani svjedoci kritični događaj opisuju na različite načine. Tako iz iskaza preživjelih svjedoka Stupar Dragana i Mastikosa Milovana proizilazi da su po zarobljavanju svi razoružani i vezani konopcem za čišćenje puške sa rukama na leđima po dvojica, nakon čega su odvedeni prema brdu na određenu lokaciju. Svjedok Mastikosa Milovan je izjavio da su naknadno dovedeni pred izvjesnog Hodžu, dok je svjedok Stupar Dragan izjavio da su pripadnici Armije BiH međusobno govorili da trebaju zvati izvjesnog Hodžu, i da je nakon par minuta došao Hodža sa još 5 ili 6 vojnika. Svjedoci Mastikosa Milovan i Stupar Dragan opisuju da im je naredeno da kleknu, nakon čega su odvedeni na drugu lokaciju gdje im je također naredeno da kleknu, leđima okrenuti prema vojnicima, nakon čega je došao neki stariji vojnik sa hljebom, te je svakom od zarobljenika stavljen po komad hljeba u usta. nakon čega je nastupila tišina, te je uslijedio rafal, od kojeg su Šućur Goran i Đukić Slaviša na licu mjesta ubijeni, dok su Mudrinić i Čuković krkljali, nakon čega je Čuković umro, a Mudrinić pokušavao da ustane. Svjedok Stupar je izjavio da je nakon rafala, Hodža ponovo pucao, te da je Mudrinić Radovan ponovno pao, ali da se i tada pokušavao da dignu, te da je nakon komentara da se „ovaj dobro najeo krmetine" uslijedilo dopunjavanje okvira za pušku, i da se ponovno čuo pucanj od kojeg je Mudrinić pao ponovno. Svjedok Mastikosa Milovan je izjavio daje Hodža ispalio još jedan metak u leđa Mudrinića, da bi ovaj ponovo posrnuo i pao i kad je ustao drugi put, on je vjerovatno ostao bez municije jer je rekao nekom vojniku do sebe, "Probij ovoga debelog, najeo se krmetine ne možeš ga oboriti", nakon čega je taj drugi vojnik ispalio metak, i ništa se više nije čulo. Iz iskaza svjedoka Mastikosa Milovana proizilazi da je nakon toga čuo punjenje okvira iza leđa, stavljanje okvira u pušku i da je osjetio naslonjenu pušku na desnu plećku, nakon čega svjedok opisuje dolazak osobe za koju smatra da ga je spasio, i koja se raspravljala sa Hodžom da ga ih ne ubije, a potom je došao komandir Mare. koji je prema izjavama ovim svjedoka obojicu preživjelih preuzeo.

Iako postoje određena neslaganja u iskazima preživjelih u pogledu pucnjeva koji su

uslijedili nakon rafala, i koji su bili usmjereni prema ubijenom Mudrinić Radovanu, obojica preživjelih su izjavila da su trojica zarobljenika ubijena nakon prvog rafala, a u konačnici i da su sva četvorica zarobljenika ubijena iz vatrenog oružja. Međutim, sud nalazi da su iskazi svjedoka Stupar Dragana i Mastikosa Milovana suprotni iskazu svjedoka doktora Šolaja Mileta u pogledu zadobijenih povreda i rana kod četvorice ubijenih.

Sud je u cijelosti poklonio vjeru iskazu svjedoka doktora Šolaja Mileta, nalazeći da je njegov iskaz vjerodostojan, objektivan i pouzdan. Naime, ovaj svjedok kao ljekar VI Krajiške brigade, u prisustvu sudije opštinskog suda i krim-tehničara je obavio spoljašnji pregled tijela ubijenih. Iz iskaza ovog svjedoka proizilazi da su ruke ubijenih bile vezane na leđima žicom, sa bezbrojnim ubodnim ranama po čitavom tijelu, i to na sva četiri leša. sa ranama koje su nastale i za života i postmortem. Ovaj svjedok je izjavio da su sva četiri leša imala ubodnu ranu u predjelu srca. koja je dublja od ostalih, rez u prednjem dijelu vrata i ovjeru sa vatrenim oružjem u glavu, te da je kod pojedinih bilo povreda nanesenih vatrenim oružjem, i to malokalibarskim, što doktor Šolaja zaključuje na osnovu činjenice da nije bilo izlazne rane. Dodatno, iz izjave ovog svjedoka, a koja predstavlja dokaz 0-5 proizilazi da su rane koje su nastale ubodom bile dubine od 3 do 5 cm, a da je riječ o zaživotnim ranama, te da je izgledalo kao da se neko igrao. Iako je proteklo više od 12 godina od kada je ovaj svjedok pregledao tijela četvorice ubijenih, isti se tog pregleda dobro sjeća, jer je poznao ubijene, prvenstveno Čuković Duška, koji je bio zamjenik komandira, i s kojim je igrao fudbal zajedno, a iz njegovog iskaza proizilazi i da je poznao Mudrinić Radovana, te upravo te činjenice predstavljaju razlog zašto se i nakon proteka toliko vremena sjeća pregleda upravo ova četiri tijela. I sam doktor Šolaja u svom iskazu navodi da, upravo iz navedenih razloga, pregled ova četiri leša mu je ostalo upečatljiv i nakon 13 godina, i pored toliko toga u ratu viđenog, te je naglasio da nije prvi put da daje izjavu o ovom događaju, te da je prethodno to činio u Okružnom sudu u Banja Luci i u Tužilaštvu BiH. U svom iskazu, doktor Šolaja dodatno pojašnjava da je i sam bio učesnik onoga što se dešavalo na Stanica brdu, gdje je i sam bio opkoljen, te se prisjeća događaja, kad je u tom periodu jednog njegovog poznanika, s kojim je igrao fudbal. „uhvatilo u leđima“ te ga je zajedno sa vozačem morao da vozi u nepoznatom pravcu, preko Palanke, što sve dodatno čini da se on događaja vezanih za tih nekoliko dana dobro sjeća.

Sud je također i cijenio činjenice da je doktor Šolaja služio JNA, da je po VES-u ljekar, da je bio angažovan u Šestoj krajiškoj brigadi od početka sukoba, do potpisivanja Dejtonskog sporazuma, te da je isti specijalista urgentne medicine. Vijeće nalazi potrebnim istaći da iz izvednih dokaza nesporno proizilazi da nije urađena obdukcija nad tijelima ubijenih, te da doktor Šolaja nije vještak sudske medicine, međutim, iz naprijed navedenih činjenica, prema ocjeni vijeća, nesporno proizilazi da doktor Šolaja posjeduje stručno znanje i iskustvo na osnovu kojeg može objektivno i stručno iznijeti činjenice koje se odnose na nastale povrede na tijelima ubijenih, a koje je doktor Šolaja neposredno opazio prilikom vanjskog pregleda tijela ubijenih.

Doktor Šolaja je izjavio i da poznaje Mudrinić Ljiljanu, supugu Mudrinić Radovana, koja je također dala svoj iskaz na glavnom pretresu, kom prilikom je izjavila da iako ne može da se sjeti, da li joj je doktor Šolaja rekao išta o vremenu smrti, „jedine riječi koje su ostale doktora Šolaje, to da su masakrirani i da su ubijeni na zvjerski način“. Što u cjelosti potvrđuje da je svjedok Šolaja pred Sudom govorio istinu, te da je uvjerljivo svjedočio o onome što je vidio.

U toku istrage, nije izvršena ekshumacija i obdukcija leševa kako bi se eventualno otklonila

dilema u pogledu nanesenih povreda kod sva četiri lica, jer način na koji su navedena lica pobijena po opisu preživjelih dijametralno se razlikuje od iskaza svjedoka Šolaje ljekara koji je izvršio spljni pregled leševa. Zbog navedenih propusta u istrazi ozbiljno su dovedeni u sumnju i navodi optužnice da je u navedena lica pucano iz automatskog naoružanja ili je egzekucija učinjena iz malokalibarskog oružja i hladnim oržžjem kako to tvrdi svjedok Šolaja. Izjava svjedoka Hasana Hadžalića i svjedoka S1 i S2 također ostavlja mogućnost da su navedena lica ubijena naknadno nakon što su preživjeli svjedoci preuzeti od strane vojnika armije R BiH.

Naime, iskazi svjedoka Hadžalić Hasana zvanog Hare, zaštićenih svjedoka S 1 i S 2, suprotni su iskazima preživjelih, jer iz iskaza ovih svjedoka proizilazi da su dvojica preživjelih preuzeti od strane pripadnika, u trenutku kada su sva šestorica zarobljenika bila živa, a ne po ubijanju četvorice od njih, koja četvorica zarobljenika su prema njihovim iskazima ostala živa u trenutku odvođenja Stupar Dragana i Mastikosa Milovana i to sa većom grupom pripadnika Armije R BiH. Svjedok Hadžalić Hasan u svom iskazu navodi da su na brdo Mrežnica dovedeni zarobljenici, i da su njih šestorica zarobljenika bili zavezani, ali da ne zna tačno čime, te da je on upitao da li je iko od zarobljenika iz Sane, nakon čega se javio zarobljenik po imenu Dragan, te rekao i da mu je i kolega također iz tog područja, te ih je svjedok Hadžalić poveo sa sobom, nakon što je naredio da se odvežu ova dvojica. Iz iskaza ovog svjedoka proizilazi da su ostala četiri zarobljenika ostala u masi vojnika, a dvojica preživjelih su s njim i njegovom jedinicom provela faktički dva dana i jednu noć, nakon čega ih je on lično predao Korpusnoj policiji. Kao osobe koje su bile prisutne tom odvođenju dvojice zarobljenika, svjedok Hadžalić navodi svjedoke S1 i S2. U svojoj izjavi datoj u fazi istrage, kao i u iskazu datom na glavnom pretresu zaštićeni svjedok S2 i svjedok Hozdić Amir, zvani Ante, u svim bitnim i relevantnim dijelovima potvrđuju navode svjedok Hadžalić Hasana. te na isti način opisuju događaj.

Zaštićeni svjedok S1, na glavnom pretresu je promijenio svoj izkaz u odnosu na izjavu datu u Tužilaštvu BiH broj KTN-RZ-66/07 od 07.09.2007. godine. Na glavnom pretresu dana 14.02.2008. godine, zaštićeni svjedok je izjavio da ne zna ništa o četiri zarobljenika, da ih nije vidio ni žive ni mrtve, te da jedino može ispričati istinu u odnosu na dvojicu preživjelih. Svjedok je u nekoliko navrata ponovio da Suad Kapić nije počinio taj zločin, te je dodao da nije lično vidio da je Kapić pobio zarobljenike, a istakao je činjenicu da je optuženi dužio neki top, kao ručni bacač, zvani „Karl Gustav”. Također, svjedok S1 ne spominje Hadžalić Hasana sve do trenutka kada je „granata pala i te granate od srpskih vojnika i tenkova i topova i protivavionskih topova, tad su se ti rafali začuli i tad povikao „Šta je to gore” na vezi”. Svjedok tvrdi daje to bio Hadžalić i daje začuo odgovor da 502. prekine paljbu.

Nasuprot navedenom, u toku istrage ovaj svjedok je izjavio da je tačno da je zarobljeno 6 pripadnika srpske vojske, da su 4 ubijena, da su to uradili pripadnici III bataljona 517. Brigade, da je to uradio Suad Kapić, ali ne sam. U svojoj izjavi, svjedok S1 je u dva navrata ponovio da smatra da Kapić Suad nije sam ubio četvoricu zarobljenika. Svjedok je također naveo da je upravo on zamolio „Hodžu”, odnosno Suada Kapića da ne ubije preostalu dvojicu. Svjedok je i u fazi istrage izjavio da nije bio prisutan tom događaju, već da je čuo samo pucnjeve, te da, kad su silazili iz sela Dabar, tad je vidio njih četvoricu mrtvih. U svojoj izjavi, svjedok S1 ničim nije objasnio na osnovu čega zaključuje da je Kapić Suad učestvovao u ubijanju četvorice zarobljenika, imajući u vidu da svjedok nije očevidac tog događaja. Ni u toku istrage, ovaj svjedok ne navodi da je Hadžalić Hasan bio prisutan događaju preuzimanja dvojice preživjelih zarobljenika, kao ni da je bio sa pripadnicima

jedinice „Apači“ za vrijeme koje su dvojica preživjelih proveli sa tom jedinicom. S obzirom na postojanje kontradiktornosti između prvobitne izjave ovog svjedoka i njegovog iskaza datog na glavnom pretresu, sud je u smislu odredbe člana 261. stav 2. tačka e) ZKP BiH, po službenoj dužnosti pozvao ovog svjedoka koji je u ponovnom saslušanju istakao da se ne sjeća najbolje svega što je izjavio u istarzi, te da ga je prilikom saslušanja bilo strah jer su mu u Cazinu prijetili da će mu staviti lisice na ruke. Svjedok je pojasnio da je Hadžalić Hasan doveo dvojicu zarobljenika koji su preživjeli, te da nije siguran da li je uopšte vidio četvoricu ubijenih zarobljenika, jer je vidio neka tijela, ali nije siguran da i su to oni. Također, svjedok je izjavio daje Kapić Suad bio zadužen za oružje „Karl Gustav“, te da je u jednom trenutku zatražio jednog od zarobljenika od svjedoka, ali da ne zna zašto. Zbog niza kontradiktornosti i oprečnih izjava, sud nije mogao pokloniti vjeru svjedoku SI, a ni njegova prvobitna izjava nije potkrijepljena drugim dokazima u ovom predmetu.

Iz izvedenih dokaza, proizilazi da su pripadnici jedinice „Apači“ preuzeli dvojicu preživjelih zarobljenika, Dragana Stupara i Milovana Maslikosu, međutim eventualni umješnost istih u događaju sa ubijenim zarobljenicima nije dokazana niti razjašnjena.

Nadalje, svjedok Beganović Arif, koji se također nalazio u reonu sela Dabar u Grmečke koride, izjavio je daje vidio oko dvadeset vojnika, od kojih su šestorica bili zarobljenici, a ostali su bili pripadnici Armije R BiH, i to bio je Hare sa 4 ili 5 pripadnika „Apača“, od kojih je jedan bio Ante, te bilo je i vojnika u crnim kombinezonima. Svjedok opisuje daje desetak minuta gledao tu grupu vojnika sa zarobljenicima, te da se Haro raspravljao sa njegovim komšijom Seadam Begićem, koji je uhapsio šest srpskih vojnika, i od kojeg je Haro tražio da uzme dvojicu zarobljenika, što je na kraju, prema riječima svjedoka i uradio. Također, svjedok Hodzić Amir, zvani Ante je potvrdio da je čuo od Seada Begića, borca koji je evidentiran u dokazu T-16. pod brojem 10. kao pripadnik 3. bataljona 517. brigade da je bilo ukupno 6 zarobljenika i da ih je lično zarobio, te da su četvorica ubijana. Svjedok Beganović Arif je također opisao da je prije susreta sa tom većom grupom vojnika, susreo se sa poznanikom pod nadimkom Tičar, koje lice je bilo jedno od zaduženih za oružje „Karl Gustav“, od kojeg je tražio cigarete. Svjedok Porčić Firhad u svom iskazu je također potvrdio susret sa svjedokom Beganović Arifom (zvani Afa Perin). Iz iskaza svjedoka Porčić Firhada proizilazi da je isti bio zadužen za oružje „Karl Gustav“ u svojstvu pomoćnika, zajedno sa Kapić Suadom, koji je bio nišandžija, te da su se zajedno kretali prema IKM, odnosno šumskom gazdinstvu, kom priliko su sreli grupu od oko 15 vojnika zajedno sa pet ili šest zarobljenika. U toj grupi vojnika, ovaj svjedok također navodi daje prepoznao Hareta i još jednog pripadnika „Apača“ po nadimku Ante. te da je vidio da se Haro svađa s nekim. Svjedok Begović Safet potvrđuje navode svjedoka Beganović Arifa i Porčić Firhada.

Imajući u vidu navedeno, nesporna činjenica je da je šest zarobljenika zarobljeno, te da su četvorica ubijena, međutim, sud nije mogao van razumne sumnje utvrditi da se inkriminirani događaj desio upravo na način kako je to navedeno u činjeničnom opisu optužnice Tužilaštva BiH. A imajući u vidu daje teret dokazivanja na strani Tužilaštva, kao stranke u postupku, u konkretnom slučaju sud nalazi da tužilac nije dokazao navode iz optužnice.

Identifikacija optuženog

Vijeće nalazi potrebnim istaći da sistemi krivičnog prava mnogih zemalja uvažavaju potrebu za krajnjim oprezom prije nego što se optuženi osudi na osnovu iskaza svjedoka koji ga je identifikovao u otežanim okolnostima. U drugostepenoj odluci Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju, Žalbeno vijeće je navelo faktore koje sudovi u mnogim zemljama uzimaju kao relevantne za ocjenu, u žalbenom postupku, da li je odluka presuditelja o činjenicama da se osloni na svjedočenje o identifikaciji bila nerazložna: npr. *“...identifikacija optuženog od strane svjedoka koji su optuženog samo letimično viđjeli ili koji ga nisu dobro viđjeli zbog prepreke: identifikacija u tami ili nakon traumatičnog događaja koji je svjedok doživio; nepodudarnosti ili netočnosti u iskazu o fizičkim karakteristikama optuženog u vrijeme događaja; davanje pogrešne identifikacije ili slučaja kad svjedok prvo izjavljuje da ne prepoznaje optuženog da bi ga potom ipak prepoznao; nespornosti iskaza više svjedoka; te naknadna izjava svjedoka da se sjeća optuženog u okolnostima koje upućuju na 'očiglednu mogućnost' da je svjedok bio pod uticajem sugestija drugih”*.²

U pogledu identifikacije optuženog, sud nije van svake razumne sumnje mogao utvrditi da je počinitelj krivičnog djela upravo Kapić Suad. Naime, svjedoci Mastikosa Milovan i Stupar Dragan su u više navrata dali izjave, a konačno i svoj iskaz na glavnom pretresu u ovom predmetu. U izjavi datoj Centru javne bezbjednosti Banja Luka, koja predstavlja dokaz 0-8, svjedok Stupar Dragan je „Hodžu” opisao kao lice starosti oko dvadeset sedam do trideset godina, sa civilnim kačketom na glavi i futrolom sa nožem, koja futrola je bila izrađena od teleće kože, crveno bijele boje, te je svjedok izjavio da se detaljnijeg opisa ne sjeća, jer nije smio da gleda u njih, jer su stalno vikali „glavu dole”. U toku istrage u Tužilaštvu BiH, ovaj svjedok je izjavio da osoba pod nadimkom „Hodža” je Hodžić iz Bužima, a što mu je rekao vojnik koji ga je kasnije čuvao, te Hodžu opisuje kao osobu visine 1.85 m, sa kačketom na glavi, i malom bradicom, koja nije bila sredena, već vjerovatno brada zbog nebrijanja, jer se nalazio na terenu i kao osobu koja nije krupne grade, čak mršaviji, a starosti od oko 25 do 30 godina. Svjedok Mastikosa Milovan u izjavi datoj Tužilaštvu BiH, a koja predstavlja dokaz 0-7, je izjavio da je „Hodža” nizak, crn, sa izraženim crtama lica, i sa malom tankom bradom. Iako je u istoj izjavi tužilac upitao svjedoka Mastikosa Milovana da li je spreman da u slučaju hapšenja „Hodže” izvrši prepoznavanje, sudu nije dostavljen dokaz da je u toku istrage izvršeno prepoznavanje optuženog od strane bilo kojeg svjedoka u smislu odredbe člana 85. ZKP BiH. Iako su svjedoci Stupar Dragan i Mastikosa Milovan u sudnici pokazali na optuženog, kao na lice koje oni smatraju počiniocem krivičnog djela, odnosno licem koje oni u svom iskazu oslovljavaju sa „Hodža”. navedeno sud nije mogao prihvatiti kao prepoznavanje u smislu odredbe člana 85. ZKP BiH. Naime, imajući u vidu kontradiktornosti koje postoje između opisa lica zvanog „Hodža” datog u toku istrage od strane svjedoka Stupar Dragana i Mastikosa Milovana, i opisa optuženog, sud nije mogao pokloniti vjeru ovim svjedocima kada su u sudnici pokazali na optuženog kao na počinioca krivičnog djela. Pogotovo u predmetima sa jednim optuženim, sasvim je neupitno i nesporno, pogotovo za svjedoke Stupara i Mastikosu, koji su po profesiji policajci, koje lice u sudnici ima status optuženog s

---

² Predmet Kupreškić i dr., br. IT-95-15-A, Presuda žalbenog vijeća od 23.10.2001. godine, strana 15, par. 40; Vidi također R. V Carev (1996.), 113 C.C.C. (3D) 74; Manson v. Bratlnvaite. 432 U.S. 98(1977); Neilv. Biggers. 409 U.S. 188 (1972).

obzirom na raspored sjedenja u istoj. Iz iskaza ovih svjedoka proizilazi da su lice koje oslovljavaju sa „Hodža” vidjeli prije skoro 13 godina, i to tokom relativno kraćeg vremenskog perioda, u izuzetno otežanim okolnostima, a pri tom su bili suočeni sa velikom opasnošću i neizvjesnošću za vlastiti život.

Upravo navedene okolnosti ovog predmeta, prema ocjeni vijeća, od rane faze istrage, su ukazivali na potrebu obavljanja radnje prepoznavanja na način propisan odredbama ZKP BiH, a sve u cilju provjere da li su svjedoci u mogućnosti da nakon prethodnog opisivanja osobe između više sličnih osoba prepoznaju traženu osobu koju su ranije vidjeli na mjestu izvršenja krivičnog djela.

Sud konstatuje činjenicu da je optuženi u vrijeme navodnog izvršenja krivičnog djela imao 20 godina i 2 mjeseca, te s obzirom na protivrječnosti koje proizilaze iz izjava i iskaza svjedoka Mastikosa Milovana i Stupar Dragana, prema ocjeni vijeća, tužilac je propustio da izvrši radnju prepoznavanja na način predviđen odredbama ZKP BiH. Nadalje, iz iskaza svjedok Hadžalić Hasana proizilazi da mu je u toku uzimanja izjave u Tužilaštvu BiH, tužilac predočavao sliku Kapić Suada, prije čega svjedoku nije bio poznato ni ime, ni prezime ni lik, te da mu se tek sjećanje vratilo poslije, baš nakon te fotografije, te je izjavio da je Suada Kapića vidio par puta u prolazu. Također i svjedok Sović Izet u svom iskazu spominje da mu je u toku istrage predočavana jedna slika optuženog Kapić Suada. Predočavanje slike ovim svjedocima u toku istrage, nije zabilježeno u zapisnicima o saslušanju svjedoka u toku istrage, što predstavlja dokaz T-1 i T-6.

Zaključak

Sud nalazi potrebnim istaći da pored presumpcije nevinosti, m dubio pro reo predstavlja jedno od temeljnih načela krivičnog prava. Ovo znači da u slučaju sumnje treba presuditi u korist optuženog. Kada sud, u pogledu pitanja da li određena činjenica koja ide na štetu optuženog postoji ili ne, se nade u sumnji, mora uzeti da ona nije dokazana. Shodno načelu in dubio pro reo, sud će donijeti oslobađajuću presudu, ne samo kad iz provedenih dokaza proizilazi da optuženi nije počinio krivično djelo, već i onda kada nije dokazana krivnja optuženog, što znači da svaka sumnja u relevantne činjenice mora se odraziti u korist optuženog, a također znači da sud mora te činjenice sa sigurnošću utvrditi i ne može sumnjati u njihovo postojanje.

Valja isto tako napomenuti da je Sud uzeo u obzir i sve ostale dokaze provedene na glavnom pretresu, ali nije našao neophodnim da sve te dokaze posebno analizira jer dokazi koji su naprijed spomenuti i posebno cijenjeni dovoljni su da ozbiljno dovedu u sumnju navode iz optužnice što je konačno rezultiralo oslobađajućom presudom. Naime član 15. ZKP BiH predviđa princip slobodne ocjene dokaza bez formalnih ograničenja i oslobođen bilo kakvih pravila, što opet znači da u pogledu zaključaka o činjenicama vijeće je dužno da izvede samo one zaključke koji su od suštinske važnosti za utrdivanje eventualne krivice.

Primjenom odredbe člana 189. stav 1. ZKP BiH, s obzirom da je donijeta presuda kojom se optuženi oslobađa od optužbe., troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih

sredstava. Također, na osnovu člana 198. stav 3. ZKP BiH oštećeni Čuković Rajko, Šućur Mirko i Mudrinić Ljiljana, sa postavljenim imovinsko – pravnim zahtjevom, te oštećeni sa eventualnim imovinsko-pravnim zahtjevom se upućuju na parnicu.

Zapisničar:

Melika Bušatlić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

S U D I J A

Davorin Jukić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dozvoljeno je pravo žalbe vijeću Apelacionog odjeljenja Suda u roku od 15 dana od dana prijema iste.

Predmet: Kapić Suad. X-KR-07/431 od 31.01.2008. godine, str. 64 transkripta sa glavnog pretresa: